

S
Z
L
G
M
A

bűnügyi thriller

Borbíró Klára
Rovás

ROVÁS

Borbíró Klára

/bűnügyi thriller/

SZIGMA sorozat

Ha egy lélegeztető gép kilencvenkilenc százalékos teljesítménnyel üzemelne, naponta negyedórán át kézzel kéne lélegeztetni a betegeket. Ki hagyná ezt szó nélkül? Ha a nyomozók egy hibaszázalékkal dolgoznának, minden századik bűnöző szabadon kószalna. Sorozatgyilkosok is lehetnének közöttük.

Így már nem is hangzik olyan jól ez az arány, igaz?

Ahhoz, hogy egy laboratórium megkaphassa a 6 szigmás minősítést, a folyamatos minőségellenőrzés és a fejlesztések segítségével a félrediagnosztizált esetek számát egymillió beteg esetén 4 alá kell csökkentenie. Ma ez a cél, ami csak akkor valósítható meg, ha szenvedéllyel végezzük a munkánkat.

I. RÉSZ

1.

Amikor beléptek az étterembe, Emma csak a bárpultnál hangoskodó férfiakat látta meg, de Zsolt felmérte az egész vendégteret, így felfigyelt az összetolt asztaloknál duruzsoló nőkre is.

Mintha el sem telt volna húsz év az általános iskola óta. Lányok itt, fiúk ott – gondolta.

Huszár Feri kiszúrta a feljük közeledő párost, nagy hanggal intette őket közelebb. Rajta kívül még négyen támasztották a pultot, és Zsolt bosszúsan konstatálta magában, hogy Ferin kívül csak az alacsony, szőke Kovács Tibit ismeri fel. Hát hol van az

ő híres megfigyelőképessége? Az nem mentség, hogy csak két évet járt velük egy osztályba.

A férfiak eltúlzott gesztusokkal üdvözölték őket, meglepett örömmel fogadták, hogy ők azóta összeházasodtak, aztán tapintatosan, mégis egyértelműen Emma tudtára adták, hogy ez férfiszakasz, ő csatlakozzon inkább a lányokhoz. Kérdő tekintetére Zsolt a terem közepe felé, az összetolt asztalokra mutatott, aztán neje rövid nyári ruhába bújtatott testének lágy ringását figyelte, ahogy a volt barátnőihez ballag.

– Remélem, nem lesz túl kihívó – mondta Emma otthon, készülődés közben –, de már csak pár hétig hordhatok ilyet, aztán jönnek a kismamaruhák.

Zsolt mélyen hallgatott arról, hogy hiába húzza ki magát Emma, a pocakja akkor is látszik, és azt sem akarta századszorra elismételni, hogy az előző terhessége alatt is kívánatosnak tartotta őt, ehelyett aprót a fenekére suhintott, és azt mondta:

– Legyél is szexi! Nem akarok bányarémmel mutatkozni.

Legszívesebben most is rácsapott volna neje feszes farizmára, ehelyett visszafordult a férfiak felé.

Emma mosollyal üdvözölte a három nőt, akik előtte érkeztek. Bár szívéből gyűlölte a COVID járványt, ami elragadta tőle az anyját, most mégis örült, hogy nem kell körbepuszilnia a társaságot, vagy mentegetőznie amiatt, hogy nem teszi. Tekintete végigsiklott az öltözékeken, és elégedetten bólintott, amiért beleillik a társaságba. Aztán megérkezett Baranyi Szilvi húszcentis szoknyában és a mellére feszülő garbóban, és ők menten konzervatív háziasszonyok egyesületének tüntek mellette.

A találkozó átnyúlt a koradélutánba, mire a férfiak megéhezve asztalhoz vonultak. Zsolt hiába kereste, nem talált szabad széket Emma közelében, így a vele szemben lévő helyek egyikére ült le. Emma belemerült a beszélgetésbe, nem figyelt fel arra, ahogy Baranyi Szilvi kiválik a volt osztálytársnői gyűrűjéből, és leveti magát Zsolt és egy másik férfi közé, de az

erőltetett nevetésre odakapta a fejét. Szilvi félrebiccentett fejjel, csücsöri szájjal itta Zsolt szavait, aki nem is hozzá beszélt, hanem a nő másik oldalán ülő Kovács Tibihez. Szilvi félbeszakította Zsoltot, miközben megérintette a karját, mintha önkéntelen mozdulat lenne csupán. Emma hitetlenkedve nézte, hogy Szilvi a férje karján nyugtatja az ujjait, és Zsolt semmit sem tesz ellene. Emma gyomra összeugrott, de akkor Zsolt mondott valamit, ő nem értette, mit, de azt jól látta, hogy Tibor magába fojt egy mosolyt, Szilvi pedig leveszi a kezét Zsolt karjáról, hogy aztán a saját fürtjeit tekergesse az ujjá köré.

Emma visszafordult a mellette ülő nő felé, mert az finoman megbökte őt, jelezve, hogy megtalálta a telefonjában a keresett képeket.

– Gyönyörű gyerekeid vannak – mondta meggyőződéssel, ahogy szemügyre vette a két arany loknis ikerfiút.

Ő is keresett egy fotót Mártiról. A képen Judit tartotta ölében a kislányt. Emma nem is emlékezett rá, hogy ez a kép még a telefonjában van, a váratlan viszontlátás felkavarta az érzelmeit. Frissen élt még benne az anyja elvesztése miatti fájdalom. Önkéntelenül Zsoltra nézett, hogy őt látva megnyugvásra leljen, de még inkább felzaklatta magát. Szilvi közel hajolt Zsolthoz, alulról nézett fel a férfi arcába, akinek a szája sarka felfelé ívelt, szemében játszi fény villant.

Emma mély levegőt vett, az asztal szélébe kapaszkodott. Készült hátrahúzni a székét, hogy Szilvi mellé lépjen, és véget vessen a kokettálásnak, ám ebben a pillanatban Zsolt megemelte a jobb kezét, Szilvi orra elé tolta a gyűrűsujját, és a hüvelykujja körmével megkocogtatta a jegygyűrűjét.

Emma kivárt.

Szilvi még közelebb tolta az arcát Zsoltéhoz, aki megrázta a fejét. Ekkor lépett melléjük a pincér, hogy szétossza a kezében tartott tányérokat. Szilvi fogta a sajátját, otthagya Zsoltot, és Huszár Feri mellé telepedett.

Emma hátradőlt a székben. Azon tűnődött, hogy mérges lett-e vagy féltékeny. Abban lehetett csak biztos, hogy megijedt, amikor meglátta a játékos villanást a férje szemében.

Zsolt kényelmesen elnyúlt a székén. Örült a szabadnapnak, úgy érezte, minden percét ki kell használnia. Valahol a lelke mélyén ott motoszkált a gondolat, hogy nem élvezheti korlátlanul ma sem, így amikor Feri a terem sötét mélyén megbújó biliárdasztalok felé intett az állával, azonnal kapható volt a játékra.

– Lányok? – nézett egyenesen Emma szemébe, aki bólintott, ezért hozzátette: – Hozol nekem dákót?

Feri hanyagul Szilvi székének a háttámlájára tette a kezét, és a nő fülébe sugdosott.

– Oké, mindjárt – mondta az félvállról.

Zsolt a bárpulthoz ballagott, elkérte a biliárdgolyókat, aztán a biliárdasztalok felé fordult, hogy lássa, a pultos melyik felett kapcsol világítást. Emma egy kék és egy fekete festéssel díszített dákót támasztott a biliárdasztal melletti oszlopnak, lusta tekintettel figyelte a golyókat rendezgető férfiakat.

– Játshatok valamelyikötök dákójával? – robbant közjük Szilvi, mire Feri megnyalta a szája sarkát.

– Mi az, hogy! – somolygott.

– Emma? – nézett sejtelmesen a feleségére Zsolt.

Emma a kék meg a fekete dákó felé pillantott.

– Nekem van saját.

– Meghiszem azt! – vigyorodott el Zsolt, erre Feri is felkacagott.

Szilvi kivette Feri markából a dákót, összeráncolta a homlokát, és fenekét a kelleténél jobban hátratulva meglökte a fehér golyót, ami jellegzetes csattanással ütközött neki az asztal másik felén felállított társainak, és menten lyukba is juttatott egyet-kettőt közülük, telit és csíkosat egyaránt.

Emma halkán felnyögött.

– A telivel leszünk – közölte Szilvi, miután körbejárta az asztalt.

Szilvi után Feri következett, így, mivel a férjével már nem lehetett párban, és szívesebben játszott Szilvi ellen, mint az oldalán, Emma utolsónak maradt, hiába sejtette, hogy azok ketten leradírozzák őket a pályáról. Feri csillogó homlokkal figyelte, ahogy Szilvi és Zsolt egymás után tüntetik el a teli golyókat, miközben csikosból még szinte a teljes színvászték játékban volt. Szilvi fürdött a sikerben, Emma képtelen volt eldönteni, hogy önmagának vagy a férfiaknak akar-e igazából tetszeni. Abban azért biztos volt, hogy neki nem, mivel közönyösen nézett át rajta, nem titkolta, hogy szájalmasnak találja Emma teljesítményét.

Emma az oszlop tövében álló székre telepedett. Zsolt mellé sétált, a derekára tette a kezét, miközben fölé hajolt.

– Hozok egy sört. Te is innál valamit?

Emma mosolyogva nézett fel rá, megrázta a fejét.

– Rendelsz nekem inkább somlóit?

– Hiszen most ettél meg egy egész szamarat – viccelődött Zsolt.

– Frankón éheztenél?

Zsolt felnevetett és a két társukhoz fordult.

– Nektek hozhatok valamit?

– Egy sört, kösz! – mondta Feri.

Szilvi némán, lesújtó pillantással meredt Zsoltra, amin ő könnyedén túltette magát, és a pulthoz lépett.

Szilvi nem tudja, hogy mi együtt vagyunk – ugrott be Emmának. – Biztos azt hiszi, elhappoltam előle Zsoltit.

Szétáradt benne az elégedettség. Már nem játszott el a gondolattal, hogy egyesével tépi ki a tincseit, ha még egyszer, csak úgy véletlenségből a férje oldalának dörgöli a fenekét.

A játék véget ért, a fekete golyó is a megfelelő lyukban pihent, Szilvi a győztesek fölényével igazgatta Feri amúgy tökéletesen álló gallérját.

– Megmutathatnád, hogy másfajta gömbökhöz van-e érzéked
– duruzsolta.

A továbbiakra Emma nem volt kíváncsi, fogta a maga dákóját és visszavitte a helyére. Arra még felfigyelt, hogy a biliárdasztal felett kialszik a fény, de hogy Szilvi és Feri mikor hagyta ott a társaságot, nem emlékezett, akkor már jóízűen kanalazta a somlói galuskáját.

Odahaza csendben nyitották ki a bejárati ajtót, sejtették, hogy Márti alussza még ebéd utáni álmát. Halkan kerülgették egymást a fürdőszobában, majd Zsolt a konyhába ment egy pohár vízért. Emma belesett a gyerekszobába, aztán követte.

– Alszik? – suttogta Zsolt. Fenekét a konyhaasztal lapjának támasztotta, a szájához emelte a poharat és kiitta belőle a csapvizet.

– Márti a kiságyban, anyád a heverőn.

Zsolt lerakta a poharat. Elmosolyodott.

– Érdekes volt látni, kiből mi lett húsz év alatt, nem gondolod?

– A fiúszakasz javáról lemaradtam, de majd elolvasom Kovács Tibi összefoglalójában. Legalább azt is megtudom, hogy a távozásunk után történt-e valami érdekes.

– Olyat is kapunk?

– Teljes körű kiszolgálás. – Emma megrántotta a vállát. – Amúgy egyesek nem változtak semmit.

– Kire gondolsz?

– Szerintem kitalálod.

A furcsa él, amivel a neje ejtette a szavakat, meglepte Zsoltot és jó irányba terelte a gondolatait.

– Szilvi?

Emma elhúzott szájjal biccentett, mire a férfinak eszébe jutott, hogy a két lány az iskolában ki nem állhatta egymást. Hitetlenkedve kérdezte:

– Féltékeny lettél rá?

– Ha tudni akarod, igen – bökte ki a nő.

– Helyes! – Emma metsző tekintettel meredt rá, mire magyarázatképpen hozzáfűzte: – Talán jót tesz, ha nem vagy tökéletesen biztos bennem.

A metsző tekintet elkomorult, az asszony komoly hangon szólalt meg.

– Bármennyire lehetetlennek tűnt az elején, megtanultam együtt élni annak a lehetőségével, hogy egy nap nem jössz haza a szolgálatból. Azt nem tudom, hogy élném túl, de van két gyerekem, akik miatt muszáj lenne. Azzal is megbirkóznék, ha beleszeretnél valaki másba, de ha becsapsz...

Emma szava elakadt. Zsolt kinyúlt a neijéért és magához húzta.

– Szőröstül-bőröstül a tiéd vagyok – búgta az arcába. Egyik kezével magához szorította Emmát, a másikkal a nő ingét markolászó ujjait cirógatta. – Meghalni sem áll szándékomban idő előtt. Látni akarom felnőni a gyerekeimet.

– Olyan jó teste van. Te is megnézted, ne tagadd! Ki tudja, mi jár ilyenkor a fejetekben.

– Egy kósza numera. De nincs az az épeszű férfi, aki a boldogságát feláldozza egy ilyen miatt.

– Nem vonz a változatosság?

– Jóllakatsz az öledből. Nem akarok kipróbálni senki másét.

– Szóval boldog vagy? – dörgölözött Zsolthoz Emma.

– Főleg, ha ilyen cicásan idebújsz.

– Főzők egy kis gyümölcsrizst. Eszel velem?

Emma Zsolt nyakát simogatta, a férfi megállította a kezét.

– Lehet, rosszul értettem – nézett a nő szemébe.

– Barackos gyümölcsrizs – mondta az jól artikuláltan.

– Egy órája etted azt a gigászi adag somlót.

– Igen, és ennek még meg is kell főnie.

Zsolt farzsebében megcsendült a telefon, a férfi magához ölelte a neijét, amíg az üzenetet olvasta.

– Gyere, édes, a Toldi utca tizenkettőbe. Siess!

Emma felkapta a fejét.

- Nagyobb hatással voltál Szilvire, mint ő terád.
- Ezt Seriff küldte. Mennem kell – mondta borúsán Zsolt, hangjában sürgetés vibrált.

Fülöp elégedetten fedezte fel, hogy épp egy-adagnyi feketekávé maradt a kiöntőben, ám ekkor Vallai ezredes lépett a teakonyhába, és ettől a férfi jókedve egy csapásra elpárolgott. Vallai részére Borsca, a titkárnője gondoskodott ételről-italról egyaránt, az ezredes asszony kizárólag akkor kereste fel a szociális helyiséget, ha munkát akart sózni egy beosztottjára. Eltúlzott büntetés pár perc lazításért.

– Magának semmi dolga? – szólította meg Fülöpöt.

– Csak egy hideg ebédre álltam le, aztán veszem elő a régész dossziéját – felelte a férfi minden határozottságát a mondatba oltva, hátha Vallai új áldozat után néz. Mindenkinek több ügye volt a kelleténél, és így péntek délben senki sem szeretett volna még eggyel gyarapodni.

– Ha jól emlékszem, azzal nincs időkénszerben.

A nőről lerítt, hogy tökéletesen tisztában van az igazával. Fülöp behunyt szemmel sóhajtott, gondolatban búcsút vett a kávétól meg a szendvicsétől, és a főnöke felé fordult.

– Valóban ráérnék a jövő héten foglalkozni veled, de butaságnak tartok mindig mindent az utolsó pillanatra hagyni, asszonyom – tette hozzá Vallai hivatalos megszólítását, ezzel csorbítva a szavai élén.

Az ezredes arca megrándult, Fülöp felkészült a kioktatásra, de a nő csak ennyit mondott:

– Az értékvédelmisek segítséget kérnek egy házkutatáshoz. Maga elmegy a kolléganővel, aki az irodámban várja, aztán ha időben végeznek, visszatérhet a régészéhez.

– Ez nem az évszázad ajánlata – zúgolódott Fülöp, amivel kivívta a felettese haragját.

– Nem ajánlat volt, hanem parancs – rivallt rá.

– Igenis, asszonyom! – vágta össze a bokáját Fülöp.

Az ezredes felmordult, láthatólag nem tudta eldönteni, hogy a férfi szórakozik-e vele, vagy tényleg megijedt. Kiviharzott a folyosóra, szúrós tekintete az irodáig kísért Fülöpöt.

– Szia, Picúr! – köszönt a férfi az odabent ácsorgó negyven év körüli nőre, aki apró termetét ellensúlyozandó, szigorú tekintettel járkált a világban, csak nagy ritkán engedett meg magának egy-egy mosolyt. De Fülöpöt nem téveszthette meg, a férfi tudta, hogy arany szíve van.

Picúr biccentett válaszul, és maga előtt tolva a férfit nagyvonalakban vázolta az esetet.

– A gyanúsított maga ellen kért házkutatást, amikor a munkahelyén lévő biztonsági őr feljelentette nálunk. Annyit kért a muksó, hogy hadd hívja fel a feleségét, nehogy halálra ijedjen, amikor betörünk a házába.

– Be akarsz törni? – eszmélt fel Fülöp, aki gondolatban még a szendvicseinél járt, el is határozta, hogy menet közben magához veszi.

– Dehogysis! Figyelsz te rám, Seriff? – ütötte felkaron a nyomozónó.

– Bocs, egy perc – emelte fel a mutatóujját Fülöp, az asztalához sietett, eltette a szolgálati fegyverét, és a szendvicse csomagolását bontogatva csatlakozott Picúrhoz. Majd kávézik, ha visszaért.

– Te vezetsz – csámcsogta.

– Csodás illata van – sóhajtott Picúr már a rendőrautóban ülve. Az uborka és a főtt tojás illata betöltötte az utasteret.

– Zsejke szendvicsei fenségesek – bólíntott a férfi.

– Hallom, összeházasodtok.

– Aha.

– Van pár csalódott kolléganőm – sandított Picúr a férfire, és mivel úgy találta, nem zavarja a faggatózás, folytatta. – Jön a gyerek?

– Aha – mondta szenvtelenül Fülöp.

– Nagy öröm egy szerelemgyerek. Én már csak tudom. Ekkora hassal vezettek az oltár elé – tette a kezét a kormánykerék és a műszerfal közé a nő, mintha egy nyolckilós dinnyét egyensúlyozna a hasa előtt.

Fülöp rápillantott. Most mit mondjon? Hogy jobban örülne, ha az övé lenne a kölyök? Vagy ha legalább normális körülmények között fogant volna? Hogy reméli, képes lesz csak Zsejkét látni benne?

– Az. Nagy öröm – mondta csillogást erőltetve a tekintetébe.

Lesodorta a morzsákat a szája széléről, és tiszta műtősmaszkot húzott elő a kabátzsebéből, közben Picúr figyelte, ahogy felteszi a maga feszes, sötétkék szövetmaszkját, és arra gondolt, hogy laza eleganciájával óhatatlanul ő lesz kettejük között a jó zsarú, Picúr pedig a megtestesült fegyelem és szigor. A nőre hagyja a beszédet, úgyis az ő ügye, megelégszik a másodhegedűs szerepével.

A csengetésre középkorú, ápolt nő sietett eléjük a kerten át.

– A férjem meghagyta, hogy készítsem elő a tévék papírjait – mondta már messziről. Kinyitotta a kertkaput, és a házhoz toldott kőépületre mutatott. – Ott a műhely. A fiam ott javítja a tévéket.

A helyiségbe lépve villanyt kapcsolt. A minden zugba beragyogó fény egymásra halmozott műszaki cikkek garmadáján csillant meg. Fülöp most örült igazán, hogy a legkisebb keresett tárgy is nyolcvan centiméter képátmérőjű.

– Hol a fia? – kérdezte Picúr.

– Azonnal jön – nézett türelmetlenül a ház irányába az asszony.

És valóban, a férfi percekben belül megjelent, tömött bajszárról a kézhátával törölgette le a zsírt.

Nem egy ideges típus – futott át Fülöp agyán, és a fejében hamar összeállt a kép. Az apa elektronikai áruházban dolgozik, a fiú pedig tévészerelő. Elég némi rosszindulat az irigység mellé, hogy megszülessenek a vádak. Az asszony ideges, persze. Félti

mind a kettőt. Talán attól tart, hogy eltitkolnak előle valamit. –
Hát, most kiderül.

A szerelő átlátta a műhely káoszát. Minden egyes tételről tudta, kié, mi a hibája és mikorra ígérte a javítást. Fülöp gyűlölte a házkutatásokat, és amikor a műhellyel végezve Picúr kijelentette, hogy körülnéznek a házban is, égre emelte a tekintetét, miközben a pokolba kívánta a kollégáját.

Odabent nem volt sem túl nagy rend, sem túl nagy rendetlenség, bár Fülöp sejtette, hogy az asszony egy-két dolgot elpakolt, mire ők ideértek. Látszott, hogy élnek a házban, és ez így volt rendjén. Egyetlen, 78 colos, ívelt képernyős tévét találtak a nappali falára szerelve.

– A gyerekek számítógépen nézik a műsorokat – magyarázkodott mintegy elnézést kérve az asszony. Nyugalma akkor porlott el végképp, amikor az utolsó szoba ajtajához értek. – Ide is be akarnak menni?

A fia arcán átsuhanó kárörvendő kifejezés láttán Fülöp nyitotta a száját, hogy nemet mondjon, hiszen a napnál is világosabb, hogy ez a tömött bajszát rágcsáló fickó az egyetlen, akit elszórakoztat a helyzet, de Picúr megelőzte a nyomozót.

– Természetesen – bólintott, és lenyomta a kilincset.

– A húgom szobája – mondta vidám, csilingelő hangon a férfi.

A műhelyben lévő káosz patika rendnek tűnt az odabent uralkodó állapotához képest. A szőnyegen nyitott tankönyvek és füzetek heverték, mellettük hegyük vesztett ceruzák. Tálcán félig rágott kenyérszelet és egy bögre, amelynek az aljára száradt a teafilter. A bevetetlen ágyon ledobott ruhák, ezekből a szőnyegre is jutott pár darab. A paplan tetején nyitva állt egy laptop, az egér zsinórja elnyúlt az ágy fejrészéig, mintha azzal horgonyozták volna ki a háborgó paplanhullámok közé. A monitorjára kipárnázott fülhallgatót biggyesztettek. A polcokra, a sorba rendezett könyvek elé és a tetejükre ékszereket és női csecsebecsüket halmoztak, a por már megült a hátukon. Fülöp a

földön heverő akadályokat kerülgetve a ruhásszekrényhez ment és kinyitotta. A csinosra hajtogatott ruhákat meglátva arra gondolt, hogy az asszony még küzd a rendetlenség ellen, és úgy döntött, hogy ha Picúr nem forszírozza tovább a dolgot, ő nem néz be a bútorok alá. Minek űzné el az asszony maradék méltóságát is?

– Hol van most a férjem? – engedett meg magának egy kérdést a nő.

– A kapitányságon – felelte Picúr. – De ne idegeskedjen! Itt minden rendben van. Ő is hamarosan megjön.

– Ejtik a vádak?

– Ez a felperesen múlik.

– Beszéljenek egy ügyvéddel, hogy megnyugodjanak – szólt közbe Fülöp.

Az asszony a száját harapdálva, mégis megenyhült tekintettel, fia zsebre dugott kézzel búcsúzott tőlük. Fülöp elővette a telefonját, hogy lássa, mennyi ideje van még Zsejke ultrahangos vizsgálatáig. Szerencsés esetben el tudja kísérni. Ekkor látta meg az új üzenetet jelző számot a piros karikában.

Fülöp a Messenger normál és adatcsökkentett változatát is letöltötte a telefonjára, ez utóbbit a fiktív profilja számára, amelyen Németh István gyári hegesztőként szerepelt. Erre érkezett az üzenet.

– Picúr! Menj vissza nélkülem! Akadt egy kis elintéznivalóm – intett a szemével a készülék felé.

Eszébe villant, hogy a nőre bízta a fegyverét és a bilincset, hiszen gyári munkások nem rohangálnak ilyesmivel, mégsem tudott megválni tőlük. Majd a dzsekije zsebébe rejti őket. Úgyis csak egy gyors anyagbeszerzésről van szó. Némi vállveregetés, smúzolás, hogy ki ne hűljenek a kapcsolatok.

Megnyitotta az üzenetet.

A szobornál háromkor

Az írásjel persze hiányzott. Már jó ideje nem szúrta Fülöp szemét.

Elégedetten hümmögött. Gyalog pont odaér. Vesz egy tasakkal csak a folyamatosság látszata kedvéért, aztán rohan haza. Zsejke boldog lesz.

Mivel nem akart telefonon Vallaitól új parancsot kapni, üzenetben írta meg neki, mire készül, és hogy hétfőig már nem megy be az őrre.

A szobor meztelenül napfürdőző fiatal nőt formázott. Könyökén támasztva meg a tarkóját félig ült, félig feküdt elnyúlva kőtalapzatán, gyöngéd ívű csípőjén megcsillant a fény. Telente gondos kezek meleg kabátba öltöztették, meg ne hűljön szegény, a látvány mindig megmosolyogtatta Fülöpöt. Most langymeleg szél járta körbe a meztelen kőtestet, az akt csukott szemmel élvezte a közeledő őszi ígétét.

Fülöp ellenőrizte az időt. Maradt pár perce. Lóri, a Füvesember, ahogy hívatta magát a dealer, sosem érkezett a megadott időnél korábban. Fülöp egy távolabb eső padra telepedett. A szobor körül fiatalok hangoskodtak, joggal gondolta, hogy elvonják róla és Lóriról a járókelők figyelmét.

Egyszerre ültek le mindkét oldalára. Balról az álmos szemű, raszta Lóri, a jobbára egy addig sosem látott, tompa arcú, széles vállú fickó. Fülöp gyomra összeugrott, de sikerült megőriznie a pókerarcát.

– Mi az, Lóri? – vakkantotta oda a rasztának, szemével az idegen felé intve.

– A főnök most rádér – felelte az színtelen hangon.

– De nem ő az!

– Ő a biztonságodért felel. A főnök nem szeretné, ha bajod esne.

Fülöp szemöldöke felszaladt a furcsa érvelés hallatán, de okosabbnak látta nem rákérdetni.

– Vissza kell mennem a gyárba – tett egy gyöngye kísérletet, mert eszébe jutott a pisztolya, a jelvénye és a bilincs, amelyek mind a kabátjában lapultak.

– Nem ő kérte, hogy terítsd az árut. Te akartál egy lehetőséget
– vont vállat Lóri.

Fülöp biztosra vette, hogy jó néhány kört le kell még írnia, mire eljut ideig. Felkészületlennek érezte magát. Viszont ha most elszalasztja a lehetőséget, ki tudja, akad-e másik? Sosem bocsájtaná meg magának, ha a hezitálása miatt vallanak kudarcot.

– Akkor húzzunk bele! – állt fel.

Várakozásteljesen szembefordult a két fickóval, akik minden sietség nélkül egy BMW-hez vezették, és a hátsó ülésre tessékelték. Lóri bevágódott a vezető ülésbe, Fülöp remélte, hogy a mindig álmos tekintete most nem az anyagtól zavaros. Aztán a nagydarab melléje nyomakodott, elfoglalta a hátsó ülések több mint felét, és Fülöpöt meglepte a csapdába esett állatok rémülete, agyában ott zakatolt a gondolat, hogy valószínűleg ezt annál jobban nem lehet elszúrni, mint ahogy ő most elszúrta.

Emma süteményes villát készített Mártnak a gyümölcsrizshez, hogy ne tudjon akkora falatokat a szájába gyömöszölni, de a lendületét nem tudta megfékezni.

– Lassabban egyél! – figyelmeztette.

– Persze – mosolygott rá a gyerek, az egész arca ragyogott a boldogságtól.

Emma műszigorról megrázta a fejét, aztán a figyelmét elvonta a szemben lévő falnál duruzsoló tévé. A regionális híradó riportere éppen arról számolt be, hogy kihasználva az egyik utolsó meleg hétvégi napot, hiszen a péntek késő délutánt a többség már oda számolja, az önkormányzat fesztivált rendez a Főtéren. Kárpótlás a nyári megszorításokért.

A riporter a másnapi műsort sorolta, és Emma fejében születőfélben volt a gondolat, amely szerint a délelőtti műszakja után kilátogathatnának a tere. Ahogy Mártit ismeri, kénye-

kedve szerint hurcolászná standtól standig a nagyanyját, így Zsolt és ő csenhetnének néhány meghitt órát kettejüknek.

Ila, Zsolt édesanyja a konyhába sétált, és a pultnak döntött csípővel megállt Emma mellett. Mártit nézte, ahogy lapátolja magába az ételt.

– Talán ez az egyetlen rossz tulajdonsága – súgta a menyének.

– És neki a legrosszabb.

– Meg annak, aki éjszaka fennmarad vele.

Emma csak hümmögött válaszként, mindketten jól tudták, miről beszél Ila.

– Eszel a gyerekekkel? – kérdezte aztán Emma.

– Ilyenkor már nem. Esetleg ha marad reggelire.

Emma végigmérte az anyósát, és csak most, hogy külön figyelt rá, vette észre a has tájékon lerakódott kilókat.

– Mióta fogyózol?

Ila elhúzta az orrát.

– A karantén vége óta. Mondd, meddig dolgozol még? Azt hittem, az orvosod felvesz betegállományba.

– Papírmunkát kaptam, meg a fagyasztott mintákkal is foglalkozhatok.

– Nem lenne mégis jobb itthon?

– Egyelőre nem.

– Hát, ti tudjátok, szívecském. Ha kellek, én kéznél leszek.

– Tudom – hajolt anyósa arcához, és apró pusztit lehelt rá.

Emma telefonján felcsendültek a Queen együttes Bohém rapszódájának dallamai, a kivilágosodó képernyőn a *Seriff Otthoni* szöveg rajzolódott ki.

– Szia, Zsejke! – szólt bele Emma, mivel Zsolt Fülöp miatt tűnt el, és jaj neki, ha még nincs sehol, miközben a haverja már javában telefonálgat.

– Tudsz valamit a fiúkról? – vágott egyből a közepébe Zsejke.

– Seriff elhívta valahová Zsoltit.

– Tudod, hová?

– Pedig mondta – ráncolta a homlokát Emma.

– Vallai csak annyit tud, hogy találkozója volt, ami után haza készült.

– Felhívtad Vallait? – csodálkozott el Emma.

– Fíli azt ígérte, hogy ha nem ér haza az ultrahangig, szól. És őt nem értem el. Meg Zsoltot sem.

– Tudod, milyenek a pasik. Bármit kitalálnak, csak dokihoz ne kelljen menniük.

Emma nem tudta, Zsejkét vagy saját magát akarja-e megnyugtatni, mert egyre erősödött a tarkójában a bizsergés, mintha éberségre akarná inteni.

– Nem én kértem, hogy jöjjön velem, ő akart meggyőződni arról, hogy minden rendben van-e – sipította Zsejke a telefonba.

– Jó, jó, hadd gondolkozzam!

A tévéstudió új helyszínre kapcsolt. Kordonnal lezárt utcát mutattak a kamerák. Meglett harmincas nő állt mikrofonnal a kezében, vállig érő, szőke frizuráját mintha percekkel ezelőtt készítette volna el egy díjnyertes mesterfodrász, élénkpiros rúzs, vörös viaszpecsétként ült az arcán.

Kőszegi alezredes élettársa, ismert rá Emma.

Mielőtt a riporter megszólalt, az operatőr végigpásztázta kamerájával a lezárt utcát. A padka mellett sorban álltak a készenléti rendőrök kisbuszai, három mentőautó, két közvetítő kocs, és ekkor sorolt be mögéjük egy halottszállító furgon.

Emma arca idegesen megrándult. Tekintete a halottaskocsira tapadt, gyomra sűrű, kemény anyaggá ugrott össze. Csak a furgont látta, aztán a riporternőt, ahogy kitakarja a járművet a szeme elől, miközben a szájához emeli a mikrofont és a kamerába beszél.

– A Toldi utca tizenkettes ház elől jelentkezünk, ahol...

Emma nem hallott többet, minden hangot elnyomott a dobhártyáján lüktető vér zakatolása. Elszakította a tekintetét a képernyőről. Mártit figyelte, hogy a gyerek vajon felfogott-e

valamit az iménti jelenetből, de a kicsi teljesen belemerült a gyümölcsrizs élvezetébe.

Ila megfogta Emma telefont tartó kezét, miközben szembe fordult vele.

– Jól vagy?

Emma kitépte a karját az anyósa ujjai közül és az arcához emelte a telefont.

– Indulok érted – közölte megkérdőjelezhetetlen stílusban Zsejkével, majd a falfehér Ilára nézett. – Vigyázz Mártira! – utasította, aztán majdnem sírva hozzátette: – Vigyázz rá, kérlek!

A város előkelő negyedében parkolta le Lóri a BMW-t. A széles járdát az úttesttől elválasztó esőelvezető árkot rács fedte, fél kerékkal ezen, fél kerékkal az úttest szélén állt a kocsi. Másik autó nem várakozott a dupla telek előtt, Lóri közvetlenül a kapu elé parkolhatott. Fülöp szorongása fokozódott, ahogy a két és fél méter magas, tömör fémelemekből összeszerelt kerítés tetején elhelyezett kamerákat vette számba.

– Gyerünk! – szólt oda neki a nagydarab fickó, de akkor Lóri ott állt már Fülöp mellett, ujjával a BMW kilincsére markolt.

– Itt vagyunk – szólt oda ugyanolyan hányavetin, ahogy eddig is beszélt.

A kamerák, ahogy érzékelték a mozgást, megelevenedtek, a bejárati ajtóig követték a hármast.

Beléptek.

A sivár, téglatest alakú ház sivár volt odabent is. Az előtér három folyosóra ágazott, a jobbra és a balra tartók vízszintesen futottak be a ház két szárnyába, a harmadik enyhe lejtéssel a hátsó kertbe épített szuterénbe vezetett, Lóri határozott léptekkel indult arra. A nagydarab némán, kinyújtott karral utasította Fülöpöt, hogy kövesse a raszta hajú férfit. Jó pár méter séta után uszodában találták magukat. A feszített tükrű medence vizéről élesen verődött vissza Fülöp szemébe a nagyméretű

ablaktáblákon beáramló napfény, és elvakította a folyosó sötétje után.

– Lóri fiam, megjöttetek!

Az ismeretlen férfi szavai torz hullámokként jutottak el Fülöp füléhez, a nyomozó erősen hunyorgott, hogy megtalálja a forrását. Hájás test emelkedett fel egy masszázsgyőrről, meztelen derekáról a járólapra hullott a törölköző. Kényelmes mozdulattal a mellette álló alak felé nyújtotta a karját, aki rásegítette a köntösét. Szellősnek, mégis puhának tűnt az anyag, a férfi ráérősen húzta össze és kötötte meg a derekán, láthatóan nem zavarta a meztelensége. Otthon volt. Övé a grund. Ő a kiskakas a szemétdombon.

Lassú léptekkel a medence és a széles ablakok közé helyezett rattan hatású, műanyag fotelekhez sétált és leereszkedett az egyikre. Látványosan végigmérete Fülöpöt.

– Kulcsár Fülöp nyomozó úr. Jól mondom, ugye?

Fülöp a vezetékneve elhangzásakor megértette, hogy nincs esélye. Már a szobornál sem volt. A teste mégis azonnal mozgásba lendült, de megmozdult Lóri és a széles vállú társa is. A kövér fickó unottan nézte végig, ahogy Fülöpre vetik magukat, karját hátracsavarják és fejét a hajánál fogva hátrafesztik. Fülöp fújtatva állt, lábát szétvetette. A pánik egy pillanat alatt kúszott fel az agyába és foszlott semmivé. Kétsége sem maradt afelől, hogy meghalni hozták ide, de az, hogy mégis él, bizakodásra adott okot. Akarnak tőle valamit, és amíg nem kapják meg, van remény.

A kövér egy kézmozdulattal bocsájtotta el a masszórt és intette közelebb a másik hármat.

– Ugye, hívhatlak én is Seriffnek, mint a társaid? – kérdezte behízselő hangon.

Nem, kurvára nem! – üvöltötte egy mérges hang Fülöp agyában, de ő maga néma maradt.

– Hát nem beszélgetünk? – folytatta a hájas megjászott csalódottsággal, aztán a széles vállúra parancsolt. – Megmotozni!

A fotelek között álló alacsony üvegasztalkára pakolták Fülöp tárcáját iratostul, jelvényestül, a pisztolyát, a kulcsait, a bilincset és a telefonját.

– Azt gondoltad, egy ekkora városban megbújhatsz egy átlátszó álca mögött?

Fülöp kitépte a haját Lóri markából, és a hájas fickó szemébe szúrta a pillantását.

– Tényleg beszélgetni akarsz?

– Néhány információra van csupán szükségem.

– Nem a legjobb embert hoztad ide erre a célra.

A másik felállt és lassú járással körbesétálta Fülöpöt, aki most látta csak, hogy a túlsúlya megtévesztő. A hájas test erőt sugárzott, mint amikor egy díjbirkózó bőre és izmai közé ül ki egy vékony zsírréteg. A nyomozó igyekezett nem túl nagyot nyelni félelmében.

– Ki vagy te? – kérdezte.

– Ezt tehát nem tudod. Jó. Nevezd Papának!

– Max' nagypapa – húzta gúnyos fintorra az orrát Fülöp.

Papa egyenesen a szemébe nézett.

– Meg fogsz halni – közölte, és figyelte, ahogy a félmosoly eltűnik Fülöp szája szegletéből. – De szenvedned nem kötelező. Mondd el, mit tud rólam a rendőrség, és könnyű halálod lesz.

– Hogy kúrod a saját anyádat.

A találat olyan gyorsan érte Fülöp orrát, hogy nem is látta Papa öklét. A saját orrcsontja recsenése volt az első, amit érzékelt, aztán az egész arcát beborító, égő fájdalom. Fémés íz áradt szét a szájában, az orrában vérszag ült meg.

Megrázta a fejét, kiköpött, véres, habos nyállal terítette be a két alakot, akik lefogták, de Papára egy csepp sem hullott.

– Utoljára kérdezlek szépen – sziszegte a kövér alak, aztán mivel Fülöp némán, szikrázó szemmel nézett rá, az

üvegasztalhoz lépett, és számba vette a foglya cuccait. A bilincset félrelökte, de a tárcája tartalmára kíváncsi volt. Sorra kipakolt belőle mindent. Pénzen, a jelvényén és igazolványokon kívül csupán néhány érdektelennek tűnő kártyát talált benne. – SZÉP kártya. Nagyon menő – közölte megvetéssel, miközben az asztalra szórt mindent, és a telefonért nyúlt. – Mi a faszom ez a sok betű benne? – horkant fel, amikor megnyitotta a híváslistát.

– Melyikkel nem boldogulsz? – bazzalygott kajánul Fülöp, válaszul Lóri a tarkója felé húzta a kicsavart karját. Fülöp felüvöltött fájdalmában.

– Zsé meg Vé? Hátulról kezdted az ábécét? Miért nem használsz neveket, mint mindenki más? – zsörtölődött Papa.

A Zs Zsoltot, a V Vallait jelentette. Lustaságból Fülöp csak a minimális karaktereket írta be a telefonjába, amiről még tudja azonosítani a névjegy tulajdonosát. Képekkel sem bíbelődött soha. Most örült csak igazán, hogy Zsejke még nem állt kötélnek, hiába unszolta saját mobil miatt. Ha már megvették volna, akkor Zsolt Zs betűje miatt ő minden kétséget kizáróan Zs01 lenne, és az is biztos, hogy nem Zsoltot hívta volna utoljára.

– Mondd csak, Seriff! Kit takar a Zsé betű? – nézett fel a készülékből Papa. – Jó sűrűn beszéltek. Talán csak nem a nőd?

Fülöp összeszorította a száját, álla megfeszült.

– Felesleges is mondanod – csicseregte a fülébe Lóri. – Egy zsarunak minimum Zsanett dukál. Milyen a toroktechnikája?

– Anyádat kérdezd! Ő tanította.

Lóri kitepte Fülöpöt a társa markából és a medence szélére lódította. A térdhajlatára mért erős rúgástól Fülöp összecsuklott. A széles vállú fickó összevont szemöldökkel figyelte a társát, mintha az a játékszerétől fosztotta volna meg. Rövid tétovázás után a bilincserő ment, és Fülöp hátrafeszített karjára csattintotta.

Papa szelíd mosollyal figyelte az emberei önállósodását, aztán társalgási stílusban megkérdezte a nyomozót:

– Hogy szólítod Zsét? Drága? Szivi? Kedves? Édes... – Fülöp felnézett rá, az arca megrándult, Papa elégedetten bólintott. – Szóval Édes. – Mutatóujja sebes táncot lejtett Fülöp okostelefonjának kijelzőjén. – Így ni! Zsé lassan úton lesz ide. Beszéljük meg, hogyan fogadjuk őt!

– Én a toroktechnikájára vagyok kíváncsi – vigyorgott Lóri.

– Nagyon egysíkúan gondolkodsz, de meg fogunk egyezni, pajtás – kacintott a rasztára a társa.

– Jó pár emberem tartózkodik a házban, és mind szívesen eltöltene egy pásztorórát a nőddel – nézett most komolyan Fülöp szemébe Papa. – Ha együttműködsz velem, nem kell hallanod a könyörgését, nem kell végignézned, hogy örül meg a fájdalomtól, aztán fásul bele a megváltoztathatatlanba.

– Mekkora egy rohadék vagy – mondta indulattal Fülöp, mert el tudta képzelni, hogy Papa tapasztalatból beszél.

– Nem hagysz nekem választást. De ha felelsz a kérdéseimre, talán be sem engedem. Hagyom, hadd sétáljon el magában szitkozódva, amiért idebolondítottad. És akkor nem kell meglátnia a csonttá dermedt hulládat sem.

– Ne hidd, hogy idejön! – sziszegte Fülöp.

– Ez esetben térjünk vissza az A tervhez! Lóri!

A rasztá fazon Fülöp hajába markolt, és hirtelen mozdulattal a víz alá nyomta az arcát.

Fülöp fájdalma újjáéledt, ahogy a klóros víz beszivárgott az orrába, és ott elkeveredett a vérével, de az uszoda természetes közege volt a nyomozónak, durva társak között edződött kiváló úszóvá. Pavlovi reflexszel vette helyes ütemben a levegőt, valahányszor a felszín alá nyomták az arcát. Most sem sikerült meglepniük őt. A másfél perc, amíg odalent tartották, meg sem kottyant neki, azért igyekezett kétségbeesett arcot vágni, amihez alig kellett megjátszania magát. Köhögött, aztán tessék-lássék köpködött párat. Az orrából újra a szájába folyt a vér, és a térde előtt sem csak a tükörképe adott szint a medence vizének.

– Ismeri a rendőrség a címemet? – csapott le a következő kérdésével Papa.

– Mérget vehetsz rá. Ha nyomom vész, darabokra cincálják ezt a porfészket veled együtt, és megváltás lesz a számodra a börtön nyugalma.

– Majd éppen egy ilyen elkényeztetett, nyikhaj mama kedvence fog megijeszteni. Fogalmad sincs, hány hozzád hasonlót öröltem porrá egyetlen intésemmel. Felesleges játszani a nagymenőt. Te már halott vagy. A kérdés csak az, hogy a nődöt is magaddal viszed-e.

– Tudjuk, ki vagy. Egy perc nyugtod se' lesz mostantól...

– Még a valódi nevemet sem tudod – szakította félbe Papa. – Elég a hazudozásból. Az igazat akarom.

Alig láthatóan biccentett Lóri felé, és Fülöp már tele is szívta a tüdejét levegővel.

Ezt a játékot ő órákig képes játszani, de vajon Zsolt megérkezik-e azelőtt, hogy Papa ráunna? Beléhasított a gondolat, hogy ha Zsejke elárulja a szüleinek, hogy nem ő a gyerek apja, nehogy kipenderítsék a megüresedő lakásból.

Ha a Tánczos család lakásának ablakai délre néznek, Zsolt ráláthatott volna a Toldi utcára, bár akkor sem töltötte volna nézelődéssel az idejét. Tudta, Fülöp üzenete csak egyet jelenthet: a barátja bajba került. Percek alatt ért a megadott címre. A ház előtt és a két oldalán mozgásérzékelős kamerák figyelték az udvar minden négyzetméterét. Itt nem jut be anélkül, hogy két percen belül le ne kapcsolnák. Meg sem állt, visszagyorsított az eredeti sebességére, és megkerülte a háztömböt. Itt biztosra vehette, hogy nem szúrják ki az Escortját a többi ott parkoló jármű között. Bemászott a Toldi utca tizenkettő mögötti kertbe, közben azon rimánkodott, nehogy belefusson egy házörzőbe. Imái meghallgatásra találtak. Rendben elérte a keresett ház hátsó kerítését. Megkönnyebbülten látta, hogy ennek a tetejére összesen két

kamerát szereltek. A kamerák egymást váltva pásztázták végig a hátsóudvart, de Zsolt felfedezte azt a néhány másodpercnyi rést, amelyet kihasználva észrevétlenül a hátsó épület árnyékába futhat.

Feszülő tüdővel kivárt, és a megfelelő pillanatban elrúgta magát a kerítés tetejéről. Félig ugrott, félig úszott a levegőben, és olyan könnyedén fogott talajt, mint ahogy az artisták érkeznek a trambulínra. Az épület sarkához száguldott. Úgy helyezkedett, hogy belásson az egyik ablakon, amelyek mindegyike megvolt legalább három méter széles, és közvetlenül a talajszintről indult Zsolt feje fölé. Az uszoda fala a járólaptól a tetőig enyhe szögben befelé dőlt, az ablakok benyúltak a medence széléig. A hátrabilincsel kezű, csuromvizes Fülöp kevéssel Zsolt mellett, de jó három méterrel alatta térdelt. Zsolt látta a kihívó vigyort az arcán, látta, ahogy egy fürdőköpenybe csavart, hájas férfi egy marokfegyvert forgat a tenyerében, és látott még két fickót Fülöp két oldalán.

Gyors fényképet készített és az ingatlan címével együtt elküldte Vallai mobiltelefonjára. Péntek délután volt, a kollégái többsége már odahaza járt gondolatban, mégis biztosra vette, hogy a főnöke haladéktalanul megnézi az üzenetét. Zsoltnak nem maradt más dolga, mint figyelni, és várni, hogy a különleges egység kivonuljon a helyszínre.

Ha logikusan végiggondolta, talán húsz perc, ha eltelt, mégis, mintha a fél napját a hátsókertben töltötte volna. Idegesen fülelt, hogy mielőbb meghallja a közeledő kollégákat, ehelyett mélyről érkező morgásra lett figyelmes.

Csak ne valami szelindek! – könnyörgött magában a zaj forrását keresve. A legrémesebb álma vált valóra, ahogy egy moszkvai őrkutya vicsorgó pofájába bámult.

A kutya egy vakkantás erejéig megszakította a morgást, hogy aztán fejét lesunyva még mélyebb tónusban folytassa tovább. Az állat lépett egyet előre, Zsolt ugyanebben a tempóban hátrált. Az állat kivillantotta fekete foltos rózsaszín ínyét, és előre lendült.

Zsolt rémületében az ablaknak esett, ami a közepén futó függőleges tengely mentén elfordult, ő pedig bezuhant az uszodába.

– Kezdem érteni, mire vársz – mondta Papa. A kezébe vette Fülöp pisztolyát, és olyan érdeklődéssel forgatta, mintha életében először látta ilyet. – Arra számítasz, hogy nem jön el a kurvád. Szerintem viszont nagyon is eljön. Meggyőző üzenetet küldtem neki. Egyességet ajánlok. Aki ismer, az tudja, hogy Papa megtartja a szavát, úgyhogy bízatsz bennem. – Fülöp kétkedő hümmögését figyelmen kívül hagyva folytatta. – Te most szépen elmondod nekem, mit tud rólam a rendőrség, és a haja szála sem görbül a kis Zsédnek.

– Hát, nézzük! – kezdett bele Fülöp. – Először itt van a diétád. Mesterfokon üzöd a szarevést.

Papa a köntöse zsebébe csúsztotta a pisztolyt, miközben Fülöphöz lépett. Morgó hang kíséretében torkon ragadta, és kirántotta az emberei markából.

– Hiába játszod a nagymenőt. Hullazsákba kerülsz még az éjszaka leszállta előtt. Viríts, vagy darabokra töröm a csontjaidat.

– Beszélhetek én, ha nem hiszel nekem – krákolta a nyomozó.

Papa a gigájánál fogva a magasba emelte, hogy kiszorítsa belőle a szuszt. Hallotta a feje fölül érkező morgást, de a dühe félresöpört minden egyebet, egy vágya maradt: szétroppantani Fülöp légcsövét. A helyiségbe bezuhanó test látványa és a csarnokot betöltő üvöltés úgy hatottak rá, mint a hipnotikumok, mozdulatlanágba fagyasztva gyilkos szándékát.

Fülöp belefáradt az idegek harcába. Hogy is gondolta, hogy órákig elszórakozik Papával, amikor eleve vesztes pozícióból indult? Elmerült a gondolatban, hogy törött ádámcsutkával végezni aránylag kegyes halál. A nyugdíjra sosem gondolt elérendő célként. Nem zaklatta fel különösebben saját halálának

gondolata. De talán csak azért volt így, mert nyertes típusnak tartotta magát, a korai halál pedig nem tartozik a vágyott kincsek közé. Töredékpillanatokig megadóan csüngött Papa markában, de a fájdalom és az oxigénhiány aktiválta az életösztönét.

Az idő és azzal együtt a világ lelassult a számára.

A támadást elhárító reflexet leküzdve abbahagyta megbilincselte karja rángatását, hogy tervezetten, lábbal támadjon, amikor meglátta az uszodába beeső Zsoltot és a test után bámuló, acsarkodó moszkvai öröktyát. Még a pofája szélére kiülő habot is tisztán kivette. Figyelte, ahogy Zsolt ívben kissé meghajolva, fejét az unásig ismételt gyakorlatoknak hála magasban tartva ereszkedik, majd a medence szélének csapódik. Egy pillanatig úgy tűnt, meg tud kapaszkodni a parton, aztán háttal a vízbe fordult.

Zsolt úgy merült lefelé, mint egy zsák krumpli. Rémséggel tekintettel kapkodott lélegzet után, de levegő helyett víz töltötte meg a tüdejét. Mozdulatai rendezetlen rángásokká töredezték, a pánik a halál felé lökdöste őt.

Amikor a vasmarok elengedte, Fülöp sípolva szívta be a levegőt. Két-három lélegzetvétel alatt elhátrált Papa közeléből, vett még egy, az eddigieknél mélyebb levegőt, és a víz alá bukott. A hideg körbezárta a testét, felrázta az izmait, de a legintenzívebben az agyára hatott: megszűnt a torzult időérzékelése, újra a világ részének érezte magát, és ezzel összhangban sebezhetőnek is. Zsolt és a medence alja közé siklott. Mivel a karját nem használhatta, a vállával igyekezett fékezni a lendületét, de az orra előbb fogott talajt. Az ütéstől könnybe lábadt a szeme, és koncentrálnia kellett, nehogy vizet nyeljen. Felfelé sandított. A parton mozgó alakokat eltorzított testű árnyaknak látta, amelyeket a saját vére festett vörösre.

Óvatosan emelkedett a felszínre. Ha Zsolt lecsúszik a hátáról, tehetetlenül lesheti, ahogy a medencébe fullad. A felszínre érve minden erejére szüksége volt, hogy a megfelelő irányba mozdítsa a barátját. Könyökével nagyot taszított rajta, így az

ernyedtest átlendült a holtpontra, és a hasára fordulva megfeneklett a partra. Ez volt minden, amit tehetett érte. Nagyjából semmi. Azt is csak remélhette, hogy Zsolt még életben van.

Apró pattanás kíséretében kitisztult a hallása, jól értette Papa kiabálását.

– Az már halott. De legalább nem nekünk kell kihalásznunk. A másikat intézd el! Együtt szabadulunk meg a két hullától.

Fülöp a víz alá bukott, a célt tévesztett lövedékek az oldala mellett hasították fel a vizet. Kígyózó mozgással tekergőzött a mélybe. Azt a technikát alkalmazta, amellyel egyetemista korában többször nyert versenyt olyan úszószámokban, ahol az oldalukhoz szorított karral kellett végigúszniuk több száz métert.

Mégis meglepte, hogy még életben van.

Elfogyott a levegője. A felszínre kellett emelkednie. Összeszorított szemmel várta a lövést, ami szétloccsantja az agyát, de lövedék helyett üvöltözés és fémtárgyak koccanásának hangja szállt felé a levegőben. Öt ujj ragadta meg a gallérját a tarkója alatt. Az ujjakhoz fekete kar, fekete golyóálló mellény és egy fekete símaszkos férfi tartozott. A maszk torzította a hangját, mégis érződött belőle az elszántság, amikor megszólalt.

– Szép napot, kolléga! Vége a pancsikolásnak.

A Toldi utcában nagyobb volt a csődület, mint ahogy a helyszíni közvetítés mutatta. Három tévétársaság stábja igyekezett rendőröket mikrofonvégre kapni, de be kellett érniük járőrökkel, akik, ha lehet náluk is rosszabbul értesültek a rajtaütéssel kapcsolatban. A bémésködők zsibongtak és fényképezkedtek, és irigy pillantásokat vetettek a híradósokra, akik úgy járkáltak a rendőrség által lezárt területen, mintha az egész az ő játszótérük lenne. Zsejke arra gondolt, hogy sokaknak valóban ők szolgáltatják az aznapi összes izgalmat. Szerencsés emberek.

Ismerős arcokat keresett, hogy az ő segítségével túljussanak a kordonon. Szája belsejét rágcsálva tekergette a nyakát idegességében, amiért még nem pillantotta meg Fülöpöt.

Emma karon ragadta és a legközelebbi egyenruhához húzta.

– Vallai ezredeshez jöttünk – közölte.

A fiatal férfi végignézett rajtuk.

– Muszáj kérem valami igazolványt.

Emma kikapta a ridiküljéből a kis műbőr leporellót, amiben a kártyáit tartotta. Remegő kézzel belelapozott. Csak második nekifutásra találta meg az egészségügyi kamarai tagságiját, végül mégsem azt húzta elő, hanem a működési engedélyét, mert az előzővel ellentétben ezt nem nyomtatták tele reklámokkal, annak tűnt, ami volt: igazi hivatalos iratnak.

– Ez mi? – nyúlt a kártya után az egyenruhás. A két nő feszülten méregette őt. Barátságosnak tűnt, de ha csak arcképes igazolványt fogad el, nehéz helyzetbe hozza őket.

– Fili! – kiáltotta megkönnyebbülten Zsejke, mert a tömeg fölé magasodó Fülöp valósággal vonzotta a tekintetét.

Attól fogva ügyet sem vetett a fiatal rendőrre. Csuklón ragadta Emmát és a mentőautók irányába szaladt. Már csak erőszakkal lehetett volna megállítani.

Fülöp egy mentőautó hátsó ajtajában állt. Egyik kezével a vállára terített takaró két végét fogta össze, a másikkal az ajtó szélébe kapaszkodott, hogy könnyebben le tudjon lépni. Már lendítette a lábát, de visszalépett, hogy a mostani magasságát kihasználva átlásson az emberek felett.

– Zsejke! – kiáltott vissza, ahogy észrevette a felé tartó két nőt. Leugrott a kocsiról és a menyasszonya felé sietett.

Zsejke elengedte Emmát, tenyere Fülöp állára és mellkasára tapadt. A férfi kitárta a takaró két szárát, hogy beburkolja vele.

– Miért vagy alsónadrágban? – dermedt le Zsejke.

– Férfibüszkeség is van a világon. Ezt nem hagytam, hogy elvegyék.

Kacsintott és át akarta ölelni a menyasszonyát, de az eltolta magától.

– Miért vették el a ruháidat? Megsérültél? Miért van tampon az orrodban?

– Vizes lett a ruhám, és nem akarták, hogy megfázzak. Ennyi. Meg eltörött az orrcsontom.

– És még? – követelte Zsejke.

– Ennyi. Esküszöm.

– Ne esküdj! –

Fülöp gyengéden magához húzta Zsejkét és nyugtató szavakat suttogott a fülébe, mert ha nem tudta volna, a szeméből akkor is tisztán látná, hogy az ijedtség miatt veszekszik vele.

– Hol van Zsolti? – kérdezte halkán Emma.

Fülöp utoljára a medence szélén hanyatt fekvé látta a barátját, két oldalán egy-egy mentős térdelt, és éppen abbahagyták az újraélesztését. Mielőtt megbizonyosodhatott volna arról, hogy visszatért-e a spontán légzése, őt kitesékelték az épületből.

Meredten nézte Emmát. Mit mondhatna neki?

– Emma! Jöjjön velem! – állt meg mellettük Vallai ezredes. Belenézett Fülöp kérdő tekintetébe, mondani akart neki valamit, aztán csak ráfordult. – Maga meg öltözzön már fel!

Emma visszafojtott lélegzettel figyelte, hogy az ezredes asszony a halotyszállító furgon felé indul-e, de Vallai a néhány méterrel arrébb várakozó mentőautóhoz sietett. Felemelte az öklét, hogy bekopogjon, de a keze megállt a levegőben.

– Mielőtt bemegy hozzá, tudnia kell, hogy még sokkos állapotban van.

– Él – lehelte Emma.

– Sikeresen újraélesztették.

– Újraélesztették? Miért kellett...

Vallai a két vállánál fogva maga felé fordította Emmát, erőteljes szorítása kizökentette őt a születőfélben lévő hisztériából.

– Medencébe esett.

– Seriff is – motyogta Emma.

– Ő húzta ki onnan.

– Mi történt?

Vallai összefoglalta azt, amit Fülöptől és a különleges osztag vezetőjétől megtudott. Rövidre fogta az elbeszélést, mert Emma közte és a mentőautó oldala között toporgott.

Végre szabaddá vált az út Emma előtt. Nagy lendülettel lépett fel az autóra, de a küszöbről lecsúszott a lába, a sípcsontját beverte a fémszegélybe. Nyüszítve sírt fel idegességében.

– Adja a kezét! Segítek. – Őt izmos ujj fonódott a karjára, és felhúzta őt a kocsiba. – A férje rendben lesz, de röntgenre bevisszük a kórházba.

Emma csak Zsoltot látta, nem érzékelte, hogy a mentőorvos tapintatosan magukra hagyja őket. A férje ruhátlanul ült a betegágyon, ölébe keményre vasalt lepedőt terítettek, de féloldalról nézve, ahol Emma állt, látszott, hogy a háta mögött nem ér össze az anyag. Bal vállát két háromszögletű kendővel rögzítették. Ha Vallai nem említi, Emma akkor is látná, hogy a kulcsontja törött el.

– Emma! – suttogta Zsolt.

– Nagyon fáj?

Emma. – Zsolt szája némán formálta a szót. Emma mellé lépett, és a sértetlen oldalára ereszkedett az ágyra, mire ő közelebb hajolt hozzá. A nő felbátorodott és a férje mellkasára tette a tenyerét. Zsolt felszisszent, elhúzódott, de ugyanabban a pillanatban nyúlt a neje dereka után.

Emmából feltört a zokogás. Elkapta Zsoltról a kezét, ujjait gyűrögetve füzte egymásba.

– Ne haragudj! – sírta.

Zsolt végigsimított Emma gerince mentén, átölelte a vállát, és a nyakába temette az arcát.

– De jó, hogy itt vagy! – suttogta rekedten. A hangja hallatán Emmát még erősebben rázta a zokogás.

Mire véget ért a Zsolt újraélesztését követő megfigyelés, és megszületett a döntés, hogy nem kell műteni a törését, a gyógyászati segédeszközboltban már záróra volt. Emma végigszárguldott a kórház folyosóján egészen a laborig, ahol magára kanyarította az első keze ügyébe eső fehér köpenyt. Két számmal nagyobb volt, mint a mérete. Hiába hajtotta fel az ujját, slamposan állt rajta, de a célnak megfelelt. A boltos vetett rá egy kelletlen fintort, aztán erőt vett magán, és kiszolgálta őket.

Zsolt idegenkedve méregette a kulcscontrőgzítő pántot, ami leginkább egy kutyahámra emlékeztette őt.

– Ezt kell viselnem négy hétig?

Emma csak a szeme sarkából nézett rá, amitől most neki támadt sírhatnékja. Nagyot nyelt, neje pulton nyugvó kezére tette a tenyerét. Az asszony felsóhajtott, előkapta a bankkártyáját, és kifizette a számlát.

– Tudják, hogy kell használni? – kérdezte az eladó, közben nagy műanyag szatyrot ráncigált elő a pult alól, ráhúzta a merevítőre, és beletette a kiválasztott mosdószivacsot is.

Emma és Zsolt egyszerre biccentett ugyanolyan kimerően, és egyszerre nyúltak a szatyor után.

Odahaza Emma előresietett a lépcsőházban, hogy kinyissa Zsoltnak a lakásajtót. A férfi úgy gyönyörködött teste ringásában, ahogy el-eltűnik, majd újra megjelenik a lépcsőfordulóban, mint szerelmük hajnalán. Az előszobába lépve elállta az útját csendben kivárta, amíg bezárja a bejárati ajtót, és elé lép. Zsolt tekintete a nő két márvány írisze között cikázott, csillogó szemmel veszték el egymás mosolyában.

– Köszönöm, hogy ilyen vagy! – suttogta Zsolt.

Emma szeméből lassan újra megindultak a könnyek.

– Azt sem tudom, hol érhetek hozzád.

– Az ajkam nem fáj.

Olyan közel hajolt az asszonyhoz, hogy lélegzete megborzosolta a pihéket az arcán. Emma két kézzel a tarkójába kapaszkodott.